

Fiul unui terrorist

O poveste despre a alege

Zak Ebrahim
cu Jeff Giles

Traducere de Radu Șorop

Cuprins

9	5 noiembrie 1990. Cliffside Park, New Jersey
21	În prezent
27	1981. Pittsburgh, Pennsylvania
39	1986. Jersey City, New Jersey
51	Ianuarie 1991. Penitenciarul Rikers Island, New York
61	21 decembrie 1991. Curtea Supremă din New York
69	26 februarie 1993. Jersey City, New Jersey
79	Aprilie 1996. Memphis, Tennessee
91	Decembrie 1998. Alexandria, Egipt
97	Iulie 1999. Philadelphia, Pennsylvania
111	Epilog
119	Mulțumiri

5 noiembrie 1990 Cliffside Park, New Jersey

— A avut loc un accident, spune mama, trezindu-mă din somn.

Am șapte ani și sunt un puști rotofei îmbrăcat în pijamale cu Țestoasele Ninja. Sunt obișnuit să fiu trezit înainte de răsăritul soarelui, dar doar de către tata și doar pentru a mă ruga pe covorașul meu cu minarete. Niciodată de mama.

E unsprezece noaptea. Tata nu e acasă. În ultima vreme, a început să rămână la moscheea din Jersey City până la ore din ce în ce mai târzii. Dar încă e Baba pentru mine: amuzant, iubitor, cald. Chiar în această dimineață a încercat pentru a nu știu câta oară să mă învețe să-mi închei șireturile. A fost implicat într-un accident? Ce fel de accident? E rănit? E mort? Nu pot rosti întrebările fiindcă mi-e prea frică de răspunsuri.

Mama despătorește un cearceaf alb, care, pentru o clipă, plutește ca o ciupercă, după care se apleacă și îl întinde pe podea.

— Uită-te în ochii mei, Z, spune cu o față atât de chinată de îngrijorare, încât de-abia o recunosc. Trebuie să te îmbraci cât mai repede. Iar apoi trebuie să-ți pui lucrurile în cearceaful ăsta și să-l strângi bine. Ai înțeles? O să

te ajute sora ta. Yulla, Z, yulla, spune, îndreptându-se către uşă, hai să mergem.

— Stai, zic eu.

E primul cuvânt pe care reuşesc să-l bângui de când am ieşit de sub pătura mea cu He-Man.

— Ce ar trebui să pun în cearceaf? Ce... lucruri?

Sunt un copil cuminte. Timid. Ascultător. Vreau să o ascult pe mama.

Ea se opreşte şi mă priveşte.

— Tot ce încape. Nu ştiu dacă ne mai întoarcem.

Apoi iese din cameră.

După ce-mi strâng lucrurile, cobor în sufragerie cu sora şi fratele meu. Mama i-a telefonat vărului tatălui meu din Brooklyn, căruia noi îi spunem unchiul Ibrahim sau pur şi simplu Ammu, iar acum vorbeşte agitată cu el. E roşie la faţă. Strânge receptorul în mâna stângă, iar cu dreapta îşi aranjează hijab-ul care s-a desprins în dreptul urechii. Pe fundal se aude televizorul. Ştiri de ultimă oră. Întrerupem programul. Mama se uită spre ecran şi îl stinge imediat.

Continuă să vorbească pentru un timp cu Ammu Ibrahim, cu spatele la noi. Când închide, telefonul începe să sune. Un sunet strident în miez de noapte: prea puternic, de parcă ar şti ceva.

Mama răspunde. E unul dintre prietenii lui Baba de la moschee, un şofer de taxi pe nume Mahmoud. Toată

lumea îi spune Red datorită culorii părului. Red pare disperat să dea de tatăl meu.

— Nu e aici, spune mama, după care ascultă pentru o clipă. OK, mai zice şi închide.

Telefonul sună din nou. Acel sunet groaznic.

De data asta, nu-mi pot da seama cine e. Mama spune:

— Serios? Întreabă de noi? Poliția?

Puţin mai târziu, mă trezesc pe o pătură de pe podeaua sufrageriei. Cumva, în tot acel haos, am aţipit. Tot ce am putea lua cu noi, şi chiar mai mult, e adunat lângă uşă şi stă să cadă din clipă în clipă. Mama se plimbă de colo-colo, verificându-şi şi răsverificându-şi geanta. Are toate certificatele noastre de naştere: dovada, dacă i se va cere, că ne este mamă. Tatăl meu, El-Sayyid Nosair, s-a născut în Egipt. Dar mama s-a născut în Pittsburgh. Înainte de a recita Şahada într-o moschee locală şi a deveni musulmană, înainte de a lua numele de Khadija Nosair, o chema Karen Mills.

— Unchiul vostru Ibrahim vine să ne ia, îmi spune când mă vede ridicându-mă în picioare şi frecându-mă la ochi. Asta dacă reuşeşte să ajungă, adaugă cu o voce îngrijorată, deja impacientată.

Nu întreb unde mergem şi nimeni nu-mi spune. Pur şi simplu aşteptăm. Aşteptăm mai mult decât i-ar lua în mod normal lui Ammu să ajungă din Brooklyn în New Jersey. Şi cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mama devine

Respect mai agitată și inima îmi bubuie în piept tot mai tare. Sora mea mă ia de după umeri. Încerc să fiu curajos. Îl iau în brațe pe fratele meu.

— Ya Allah! zice mama. Simt că înnebunesc.

Aprob din cap de parcă aș înțelege.

• • •

Iată ce nu spune mama: Meir Kahane, un rabin militant și fondatorul Ligii de Apărare a Evreilor, a fost împușcat de un atacator arab la sfârșitul discursului ținut într-o sală de conferințe de la un Hotel Marriott din New York. Atacatorul a fugit de la fața locului, în drum spre ieșire împușcând un bătrân în picior. S-a urcat într-un taxi parcat în fața hotelului, din care a coborât apoi și a început să fugă pe stradă cu arma în mână. A avut loc un schimb de focuri între el și un agent de poliție al Serviciului Poștal al Statelor Unite, care întâmplător trecea pe acolo. Atacatorul s-a prăbușit în stradă. Prezentatorii de știri nu s-au putut abține să nu remarce un amănunt grotesc: atât rabinul Kahane, cât și asasinul fuseseră împușcați în gât. Niciunui dintre ei nu i se dădeau mari șanse de supraviețuire.

Acum, canalele TV actualizează știrea constant. Cu o oră în urmă, în timp ce eu, sora mea și fratele meu dormeam somnul liniștit al ultimelor secunde din ceea ce

părea a fi copilăria, mama a auzit numele Meir Kahane și a ridicat ochii spre ecranul televizorului. Primul lucru pe care l-a văzut au fost imagini cu atacatorul arab, iar inima aproape că i s-a oprit: era tata.

• • •

E unu dimineța când unchiul Ibrahim parchează în fața apartamentului nostru. A durat atât de mult fiindcă și-a așteptat soția și copiii să se pregătească. A insistat ca aceștia să vină cu el, deoarece, fiind un musulman evlavios, nu putea risca să se afle singur în mașină cu o femeie care nu-i era soție, adică cu mama. În mașină sunt deja cinci persoane. Și noi patru încercăm să ne strecurăm cumva înăuntru. Simt cum furia mamei se amplifică: e la fel de evlavioasă ca unchiul, dar oricum în mașină aveau să se afle și copiii ei, așa că de ce să fi pierdut atâta timp.

În curând conducem printr-un tunel, cu amețitoare lumini fluorescente pe deasupra capului. Mașina e plină ochi. Suntem un mănunchi imens de mâini și de picioare. Mama are nevoie la toaletă. Unchiul Ibrahim o întreabă dacă vrea să oprească undeva. Ea clatină din cap.

— Haide să lăsăm copiii în Brooklyn, spune ea, și apoi mergem la spital. OK? Cât putem de repede. Yulla.

E prima oară când aud cuvântul spital rostit de cineva. Tata e în spital. Pentru că a avut un accident. Asta

Respect înseamnă că e rănit, dar mai înseamnă și că e în viață. Piese puzzle-ului încep să se aranjeze în mintea mea.

Când ajungem în Brooklyn (Ammu Ibrahim locuiește într-o uriaș bloc de cărămidă de lângă Prospect Park), toți nouă ieșim din mașină într-o dezordine de nedescris. În holul blocului, liftul coboară greu și mama, nerăbdătoare să ajungă la toaletă, mă ia de mână și ne îndreptăm către scări.

Urcă câte două trepte deodată. Mă străduiesc să țin pasul. În graba noastră, văd dispărând ca prin ceață al doilea etaj, apoi al treilea. Apartamentul lui Ammu e la al patrulea. Intrăm gâfâind pe palier. Suntem bucuroși că am ajuns... am urcat mai repede ca liftul! Iar atunci îi vedem pe cei trei bărbați din fața ușii unchiului meu. Doi dintre ei poartă costume închise la culoare și încep să vină spre noi cu pași lenți și insignele ridicate în aer. Celălalt este un agent de poliție care-și ține mâna pe revolverul din toc. Mama înaintează spre ei.

— Trebuie să merg la baie, spune, și apoi voi vorbi cu dumneavoastră.

Bărbații par nedumeriți, dar o lasă să treacă. Numai în momentul în care încearcă să intre cu mine în baie, unul dintre tipii la costum ridică palma în aer, ca un agent de circulație.

— Băiatul trebuie să rămână cu noi, spune el.

— E fiul meu, le răspunde mama. Vine cu mine.

— Nu putem permite asta, zice celălalt tip la costum. Mama rămâne perplexă, dar doar pentru o secundă.

— Credeți că am de gând să mă rănesc? Credeți că am de gând să-mi rănesc fiul?

Primul dintre tipii la costum o privește neînduplecat.

— Băiatul rămâne aici, spune el, uitându-se apoi la mine cu un zâmbet anemic. Tu trebuie să fii, zice verificându-și carnetelul, Abdulaziz?

Îngrozit, aprob din cap, fără să mă pot opri.

— Z, zic eu.

Familia lui Ibrahim intră acum în apartament, rupând tăcerea stânjenitoare. Soția lui adună toți copiii în unicul dormitor al apartamentului și ne ordonă să mergem la culcare. Suntem șase cu totul. Pătuțurile colorate de copii sunt aranjate ca într-un loc de joacă de la McDonald's. Ocupăm fiecare colțișor disponibil, chircindu-ne ca niște râme, în timp ce mama vorbește cu polițiștii în sufragerie. Lipesc urechea de perete, încercând să ascult. Nu aud decât niște mormăieli și scârțâitul mobilei pe parchet.

• • •

În sufragerie, polițiștii o bombardează cu întrebări pe mama. Avea să-și amintească două dintre întrebări: Care este domiciliul dumneavoastră? și Ați știut că soțul

dumneavoastră avea de gând să-l împuște pe rabinul Kahane în această seară?

Răspunsul la prima întrebare e mai complicat decât celălalt.

Baba lucrează pentru administrația orașului New York, reparând aparatele de aer condiționat și de încălzire dintr-un tribunal din Manhattan, iar administrația le impune angajaților să locuiască într-unul dintre cele cinci districte urbane. Așa că noi pretindem că locuim în apartamentul unchiului meu. Singurul motiv pentru care poliția a apărut la ușa lui astă-seară este această minciună din registre.

Mama le explică toate acestea. Și le spune polițiștilor adevărul despre atacul armat: habar n-a avut. Nu a auzit niciun cuvânt despre asta. Nimic. Detestă profund orice aluzie la violență. Toți cei de la moschee se feresc să instige în prezența ei.

Este supusă unui tir de întrebări suplimentare, la care răspunde cu capul sus și mâinile nemișcate în poală. Dar, în tot acest timp, este chinuită de un gând: trebuie să meargă la tatăl meu. Trebuie să îi fie alături.

— Am auzit la televizor că Sayyid o să moară, izbucnește în cele din urmă.

Polițiștii se uită unul la altul, dar nu-i răspund.

— Vreau să fiu cu el. Nu vreau să moară singur.

În continuare niciun răspuns.

— Puteți să mă duceți la el? Vă rog! Puteți să mă duceți la el, vă rog?

Repetă aceste cuvinte iar și iar. În cele din urmă, polițiștii oftează și lasă jos creioanele.

• • •

În fața spitalului e un furnicar de polițiști. O mulțime agitată începe să se strângă, oameni furioși, speriați sau curioși. Care de televiziune și camionete cu antene parabolice sunt parcate în stradă. Deasupra, un elicopter. Mama și Ibrahim le sunt predați unor polițiști îmbrăcați în civil, cu o atitudine vădit ostilă. Familia mea nu înseamnă nimic pentru ei. Nimic e mult: doar familia unui asasin. Mama e în stare de șoc și, în plus, e moartă de foame. Furia polițiștilor e doar încă un lucru din această lume ciudată pe care o percepe ca printr-un geam aburit.

Ea și Ibrahim sunt conduși înăuntru printr-o intrare din celălalt capăt al spitalului. Pe drum către lifturi, mama aruncă o privire de-a lungul coridorului, proaspăt spălat și strălucitor în lumina puternică. Vede o mulțime de oameni încercând cu tot dinadinsul să pătrundă pe lângă forțele de securitate. Reporterii își strigă întrebările. Blițurile se declanșează. Mama e transpirată și slăbită. Capul, stomacul, totul în ea începe să se răzvrătească.